

Димитрие **МАНЕВСКИ**

ПОСЛЕДНА НАДЕЖ ИЛИ УШТЕ ЕДНА ЗАБЛУДА?

По неодамнешната посета на Брисел нашата Влада со голема доза на резервираност (што патем речено е сосема некарактеристично за нив), ни најави дека постои голема веројатност во 2009 година да се отстрани "шенгенскиот ѕид", кој ја опкружува Македонија. Многу поголем акцент се стави на тоа дека почнувањето преговори со Унијата и евентуалниот датум за зачленување во неа зависат од волјата на Грција и од решавањето на спорот околу името.

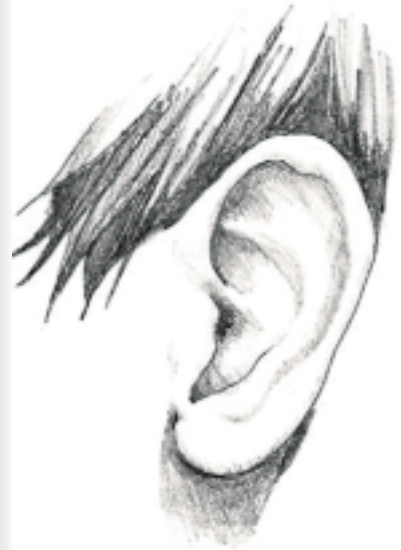
Малку е чудно што визниот режим, тема која отсекогаш била меѓу топ 5 темите во политичките дебати, не беше проследена со експресна медиумска кампања. Некако ми "недостасуваше" еден портокалов телоп на МТВ, со два-три тони текст и монотон глас, кој го чита истиот. Ми недостасуваше и тоа некој да ми објасни дека со симнувањето на визните бариери ќе се отвори една голема порта зад која има безброј можности за сите нас.

Кој знае зошто овој, инаку битен, настан помина така нечујно и скромно. Всушност, можноста за слободно движење кон развиените земји, во кои голем број Македонци гледаат своја последна и единствена шанса за обезбедување на egzистенцијата, гледаат напредок и можност за остварување на своите соништа, би требало да биде настан кој заслужува и свој празник, ете да го наречеме празник на последната прилика.

Но, медиумските гласноговорници молчеа, а од празникот ништо.

Но, не се премолчеа само "позитивните вибрации" кои дојдоа од Брисел. Неколкуче "заушки" кои ни беа доделени од ЕУ, исто така, беа речиси незабележани. Едно од објаснувањата дека тоа е така секако е тоа што истите "заушки" ни ги удираат веќе подолго време. Имено, главните забелешки се исти, се однесуваат на политичкиот дијалог, на изборите, на безбедноста... И за овие забелешки навистина не може да им се префрли на "нашиве", инвентивни се до немајкаде. Смилија редовни лидерски средби, месечни договори, кампањи, дебати... сигурен сум дека и западните демократи се изненадени од ентузијазмот и инвентивноста која ја презентира нашата политичка елита.

Она што мене ми паѓа в очи и е една од двете причини поради кои им забвидувам на жителите на западните земји,

**ПРОМЕНЕТЕ СЕ
СЛУЧУВААТ КОГА ГИ
СЛУШАТЕ И ПОТОА
ПОЧНУВАТЕ ДИЈАЛОГ
СО ЛУЃЕТО КОИ ПРАВАТ
НЕШТО ЗА ШТО НЕ
ВЕРУВАТЕ ДЕКА Е
ИСПРАВНО.
ЏЕЈН ГУДАЛ**

Измилија Копенхашки критериуми, па политички критериуми, па осум "бенч маркови", па сега 30 точки во кои треба да се преиспитаеме и да се поправиме... Алал да им е, не дај Боже да им даде човек ориз да требат, ќе останеме гладни и ќе изумреме од глад заради нивната методичност и процедуралност.

е постојаното продлабочување, анализирање и измислувањето на нови и нови изговори и причини заради кои ние немаме право да бидеме рамноправни со нив. Јас како политиколог во тие земји би имал полни раце работа. Измилија Копенхашки критериуми, па политички критериуми, па осум "бенч маркови", па сега 30 точки во кои треба да се преиспитаеме и да се поправиме... Алал да им е, не дај Боже да им даде човек ориз да требат, ќе останеме гладни и ќе изумреме од глад заради нивната методичност и процедуралност.

Но, мене не ме чуди нивната желба да го исполнат своето слободно време играјќи си родител со нас, веќе по милионити пат ќе прашам до кога ние ќе прифатиме да бидеме нивна играчка. До кога рекламните и мас медиумите ќе успеваат да не стерилизираат и да не прават сервилни. Речиси и не познавам некој кој гледа некаква перспектива, кој има некаква идеја или барем сон или мечта за да успее. Изгледа сите прифативме да молчиме, да играме по истите правила кои постојат 17 години и да се помириме со својата судбина која, патем речено, друг ни ја крои.

Кај нашиот народ постои верување дека доколку нешто сакаш или планираш, ако го кажеш гласно можеби нема да се оствари, а ако си молчиш, можеби и ќе ја биде. За голем број Македонци ЕУ е последната сламка за спас, нема да навлегувам во оправданоста на тој став, но не само јас, туку никој нема право да му сугерира на некој каде е излезот и спасот за неговата состојба. Молчевме во Букурешт... резултатот нема да го коментирам.

Молкот треба да престане. Рекламните кампањи треба да се претворат во јавни дебати. Сметам дека е крајно време клиничката смрт на нашите медиуми да се прекине и да се почне со здрава и продуктивна дебата за нашиот пат кон ЕУ. Реалноста мора да допре до сите граѓани и дури тогаш можеме да говориме за заеднички став или за национална позиција. Сметам дека сегашната состојба, во која граѓаните се расстргнати меѓу своите убедувања, од една страна, и желбите, од друга, не води само кон регрес и стагнација. Многу блиску е моментот кога секојдневните проблеми, пред сè, од egzистенцијален карактер, ќе не притиснат во кош и се плашам дека во таа очајна состојба ќе преземеме очајни мерки и многу лесно ќе станеме Зимбабве.